

ПРИ МАЛКИТЪ МАКЕДОНЧЕТА

Мили деца,

Знамъ, чели сте много приказки за земята на Марко прилепчанинъ. Съ крилатитъ си мисли сте бивали вече по чуднитъ кули на Марковитъ дворци.

Били сте въ Струга. Въ Охридъ. При дѣдо Климента а, б, в. сте учили. Съ крилетъ на чайкитъ сте летѣли надъ езерото, що мие кжшитъ на охридчани. Виждали сте тамо Вида самодива суръ елень да пои. Гугутка дагука на столѣтници чинари, роба да буди...

При завоя на Черна съ „ура“ врагътъ сте отбивали, заради брата робъ. Тамъ е проливана бащина ви кръвъ. За Вардара и Брѣгалница днесъ пѣсни пѣете... Радостни, нали?

Знамъ: голѣма е обичта ви къмъ братята оттукъ. Знамъ: дваждъ по-голѣмо е желанието ви кръстомъ да пребродите земята имъ. Съ всички да се здрависате. А не можете. Затова, може би, ме питате:

— Хубава ли е земята имъ?

— Добри ли сж тѣ?

Отрупвате ме съ въпроси. Каточели устнитъ ви днесъ не шепнатъ едно име само: Македония! Име-поема; име-легенда. Земя, що събуди чиста радостъ у нашитъ сърдца.

Македония! Само да я видите — цѣла е въ слънчева премѣна. Ненагледна. Обилно огръна отъ топли лжчи.

Планинитъ ѝ сж свежи, високи, стигатъ небето. Надъ тѣхъ пре-хврѣкватъ орлитъ. Тѣхното ехо, гости ще ви кани при звездитъ. Да отидете ли? Ще ви се сърдятъ долинитъ — нима не сж по-красиви отъ тѣхъ?

Ето: малки селца отъ варосани кжщи се притискатъ въ тѣсни дворове. Наоколо кестени и тежки нарове сж увели клони. Чакатъ стопански ржце да ги откжснатъ. Презъ тѣхъ ще минете за планината. Откжснете си. Пълни пазви да напълните. Добре, че старци сѣдатъ край вратнитъ, ще поглеждатъ къмъ васъ и ще се смѣятъ. Дали защото сж разбрали желанието ви? — Не! Отъ радостъ, че ви виждатъ.

Изкачвате Шаръ, Кожухъ, Бабуна. Голи сж чукаритъ имъ, но красиви сж. По тѣхъ ще чуete да се пѣе победенъ маршъ отъ нашитъ бащи, загинали тамо. Смѣкватъ шапки, колѣнничите неволно, а устнитъ ви въ умиление прошепватъ: „За тебе тѣ умрѣха, родино скжпа!“...

Оттамъ нирвате погледъ на западъ и на югъ, къмъ Охридъ, Прѣспа, Дойранъ: надъ езерата имъ бездѣнно сини, изпили сякашъ Божието небе. Всѣка нощъ въ тѣхъ се гмуркатъ всичкитъ негови звезди. И луната... Кога ли рибаритъ ще ги хванатъ въ ситнитъ си мрежи?

Не вѣрвайте! Тѣ сж очитъ на герои-мъртавци, що въ борбата кървава и славна, паднали сж тамъ. Отъ небето духътъ имъ бди надъ земята ни.